

[Hanne Reintoff.]

Under udvalgsarbejdet tror jeg ikke man vil komme til at savne bistand fra sagkyndige delegationer fra fagbevægelsen. Man har meget ofte ladet hånt om den af dem tilbudte viden og erfaring; det bør man ikke gøre nu. Det er faktisk en skamplet for dansk fagbevægelse, at dens topledelse har accepteret et så ringe arbejdsgrundlag. Til gengæld er der kræfter, der vil anvise et forsvarligere grundlag og også drage dem til ansvar, der har svigtet de mest elementære og sunde principper i denne sag.

Kai Moltke: Der er nogle enkelte punkter, jeg godt kunne lide at fremhæve i debatten her.

For det første ville det være meget glædeligt, om arbejdsministeren ville afgive en erklæring om, hvorvidt det er meningen, at disse love skal træde i kraft den 1. april, sådan som det blev antydnet af nogle af ordførerne, eller om der ikke ligger sådanne hensigter bagved. Jeg tror, en sådan opklaring vil belyse et problem, som ikke er uden en vis betydning.

Dernæst nogle principielle spørgsmål. Med hensyn til en række af de anker, som blev rettet mod arbejdsformidlingslovforslaget, er jeg i det store og hele enig i meget af det, som blev fremført både af hr. Erling Dinesen og af hr. Krog Hansen. For hr. Krog Hansens vedkommende vil jeg dog lige efterlyse én ting. Af det store og veldokumenterede materiale fremgår det jo, at de lavestlønnede efter de regler, der gælder, faktisk ikke bliver særlig gunstigt stillet, selv om de får den maksimale understøttelse, de 80 pct., der er tale om. Jeg vil meget gerne opfordre hr. Krog Hansen til for at bedre forholdene for de lavest lønnede, så de ikke stadig væk bliver ofre, i udvalget at stille konkrete forslag på lavtlønsområdet. Det er i høj grad tiltrængt på baggrund af praksis og de forslag, som foreligger her. Det er et af de store og ømme punkter, for billedet på dette felt er, som fremhævet af hr. Krog Hansen selv, betydelig værre, end det umiddelbart fremgår af procentsatserne.

Dernæst til spørgsmålet om fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste. Jeg kan selvfølgelig som andre her i salen kun stille mig på det standpunkt, at det ikke er et spørgsmål

om 80 pct. eller 90 pct., men om fuld dækning. Som hr. Erling Dinesen så rigtigt sagde: selv om man giver fuld dækning, har folk alligevel behov for at få arbejde, for man mister jo understøttelsen i tilfælde af, at man ikke modtager arbejde, som bliver én anvist. Altså var der slnt ingen grund til at stille mennesker, som uden egen skyld midlertidigt går arbejdsløse, dårligere. Her må staten have den absolutte erstatningspligt. 90 pct. er selvfølgelig mere end 80 pct., men det giver ikke nogen egentlig løsning af problemet.

Dernæst nogle bemærkninger til det forslag, som er fremsat af VS her. Det første punkt drejer sig om tilbagevenden til arbejdsanvisning gennem arbejdsløshedskasserne. Nu er jeg fuldstændig klar over, at med det nuværende flertal er en sådan ændring temmelig utænkelig. Men på den anden side kan man ikke lukke øjnene for, at den nugældende ordning er totalt kompromitteret og umulig for en række fags vedkommende. Også det påpegede hr. Krog Hansen yderst tydeligt ved eksempler fra bagernes og fra tjenernes område, og hr. Kjær Rasmussen fremdrog eksempler for typografernes vedkommende. Der hersker stor og almindelig utilfredshed med denne ordning, som den hidtil har fungeret, og derfor må jeg for mit vedkommende nøjes med at fastslå, at det ikke var nogen ideel løsning, ikke var noget acceptabelt, da man i sin tid gennemførte den offentlige arbejdsanvisning; det var et uforberedt skridt, som i virkeligheden ikke burde have været taget — allermindst under de former, det skete.

Dernæst til et par af de andre punkter, som indeholdes i VS-forslaget. Det er fuldstændig rigtigt, at VS ville have gjort hele salen en stor tjeneste ved at have strøget punkt 4 ganske enkelt. Hvis man nemlig ikke mener, at arbejdsministeren er kompetent til at bestemme, hvor nye virksomheder med over 5 arbejdere skal placeres, men virkelig mener, at det hører under landsplanlægningen og egnsplanlægningen, burde man dog have taget spørgsmålet op i forbindelse med lovene om disse områder. Så burde man have ladet være med at give arbejdsministeren en alt for fin fjer i hatten med hensyn til hans evne til at forlægge industrivirksomheder osv. Et sådant punkt 4 hører absolut ikke med til et forslag, som